

เรื่องเล่า “จอร์จ กับ วันอีดี”

﴿ بين عيدين : جورج والعيد ﴾

[ไทย – Thai – تايلاندي]

อับดุลมะลิก อัดกอลิม

แปลโดย : ฮุฟอัม อุษมาน

2009 - 1431

islamhouse.com

﴿الدعاء من القرآن الكريم﴾
« باللغة التايلاندية »

عبدالمك القاسم

ترجمة: صافي عثمان

2009 - 1431

islamhouse.com

เรื่องเล่า “จอร์จ กับ วันอีด”

“... ”

จอร์จ เป็นชายอเมริกันร่างใหญ่ไหล่กว้าง อายุมากกว่าห้าสิบแต่ยังมีสุขภาพที่ดีและยังแข็งแรงอยู่ เขาใช้ชีวิตอยู่ในเมืองเล็ก ๆ ตอนเหนือของวอชิงตัน แม้ว่าจะมีปัจจัยความทันสมัยที่ดึงดูดมากมายในที่อื่นแต่เขาก็ยังชอบที่จะมีชีวิตกับครอบครัวของเขาในเมืองนี้ กลางวันเขาทำงานส่งของและพอถึงกลางคืนเขาจะกลับไปยังบ้านอันน่ารักเพื่อมีความสุขกับความสงบเงียบที่บ้านพร้อมๆ กับภรรยา ลูกสาวสองคน และลูกชายอีกคนหนึ่งเพิ่งจบไฮสคูลและกำลังวางแผนจะเข้ามหาวิทยาลัย

เมื่อถึงเดือนซุลหิจญะฮ์ จอร์จและลูกเมียของเขาต่างเฝ้าติดตามข่าวกระจายเสียงจากวิทยุอิสลามด้วยอยากรู้ และใจจดใจจ่อว่าเดือนซุลหิจญะฮ์จะเริ่มต้นวันไหน พวกเขาคิดว่าเป็นการดีมากถ้ามีเบอร์โทรศัพท์ของสถานทูตประเทศอิสลามสักเบอร์เพื่อโทรศัพท์ถามว่าเมื่อไรเป็นวันอะเราะซะฮ์และวันอีดอฎุฮา เรื่องนี้เป็นเรื่องใหญ่มากๆ สำหรับครอบครัวเขา ผู้เป็นพ่อก็เฝ้าหิวทุกส่วนแม่ก็เฝ้าติดตามข่าวจากทีวีผ่านดาวเทียม ในขณะที่ลูกชายก็ง่วนกับการติดตามข่าวดังกล่าวจากเว็บไซต์อิสลามต่างๆ ในอินเทอร์เน็ต

จอร์จดีใจอย่างลึกลับเมื่อได้ยินข่าวประกาศวันเริ่มต้นของ เดือนซุลหิจญะฮ์จากวิทยุของเขา เสียงประกาศจากวิทยุบอกวันอะเราะซะฮ์และวันอีดได้ยินอย่างชัดเจน และมีเสียงตักบีร์ ของชาวมุสลิมดังไปทั่วให้เขาได้ยินด้วย จอร์จรีบไปเอาเงินที่เขาอุดหนุน เก็บสะสมมาทั้งปี วันรุ่งขึ้นเขาบอกว่า “วันนี้ฉันต้องไปหาแกะจากตลาดทางเมืองฝั่งตะวันออกมาสักตัว”

หลังจากที่ต่อรองกับพ่อค้าได้สำเร็จ เขาก็ตกลงซื้อแกะมาตัวหนึ่ง ตัวโตปานกลางด้วยราคาที่สูงมากแม้จะต่อรองแล้วก็ตาม เมื่อนับเงินดูว่ายังไม่ครบเขาต้องมองหาตู้เอทีเอ็มที่ใกล้ที่สุดเพื่อถอนเงินให้พอที่จะใช้ซื้อแกะตัว นั้น เพราะเขาต้องการเชือดมันด้วยมือตัวเอง และต้องการร่วมทำพิธีกรรมอฎุฮียะฮ์ อิสลามนี้ให้ได้ .. จอร์จจับแกะที่เขาซื้อมาด้วยความพอใจและยกมันขึ้นรถด้วยความช่วยเหลือของลูกๆ เจ้าแกะเริ่ม ออกเสียง ร้องแอะๆ ลูกสาววัยห้าขวบของจอร์จร้องตามเสียงมันด้วยความสนุกตามประสาเด็ก เธอบอกพ่อของเธอว่า “แต่ดีดีคะ วันอีดน่าสนุกจังเลยนะคะ หนูจะได้เล่นกับเพื่อนๆ ที่เป็นผู้หญิงของหนู ไม่ต้องเล่นกับเด็กผู้ชาย เราจะได้ร้องเพลงอะนาซีด หนูจะไปละหมาดอีดกับแต่ดีด้วยนะ แล้วหนูก็จะใส่ชุดสวย อันใหม่ของหนูและมีผ้าคลุมหัวด้วยละ ... บางทีหนูอาจจะปิดหน้าด้วยก็ได้ เพราะหนูโตแล้วนะ ... อืม วันอีดอฎุฮา ปีนี้ช่างเป็น ช่วงที่มีความสุขจังเลย เราจะได้ ตัดเนื้อแกะด้วยมือของเราเอง แล้วนำไปแจกเพื่อนบ้านและ เพื่อนๆ ของเรา เราจะได้ไปเยี่ยมคุณปู่และเล่นกับลูกๆ ของคุณปู่ด้วย ... แต่ดีดีคะ ถ้าตลอดปีมีแต่อีดอฎุฮาน่าจะดีมากเลย นะคะ” ใบหน้าของพวกเขาเต็มไปด้วยความ เบิกบานเมื่อได้ ฟังเด็กผู้หญิงพูดเสียงแจ๊วแจ๊วเหมือนนกน้อยที่ขับขาน

ความสุขของผู้เป็นเพื่อนนั้นเห็นได้ชัดเจน ขณะที่เขาหันกลับไปมองเกาะที่อยู่ข้างหลังรถอย่างรวดเร็ว เพื่อให้แน่ใจว่าเกาะที่เขาซื้อมานั้นตรงตามลักษณะที่ใช้เชื่อดูรูปบ้านได้ถูกต้องตามหลักศาสนบัญญัติ ซึ่งมันเป็นเกาะที่สมบูรณ์ไม่ขาด ไม่พิการและไม่ผอมโซ ... เมื่อถึงบ้านและรถได้จอดสนิท ภรรยาของจอร์จก็ออกมาต้อนรับพร้อมกับเสียงเรียกสามีของ นางอย่างตื่นเต็นว่า “ที่รัก ฉันรู้แล้วว่าเนื้ออุกฤษหิยะฮูนี่เราต้องแบ่งออก เป็นสามส่วน ส่วนหนึ่งเราต้องบริจาคให้คนยาก จน อีกส่วนเราใช้เป็นของขวัญแจกเพื่อนบ้าน ส่วนสุดท้ายเราจะเก็บเอาไว้กินเองในครอบครัว สำหรับสัปดาห์ที่จะมาถึง”

เมื่อถึงเวลากำหนดเชือดเกาะเพื่อทำอุกฤษหิยะฮู ทั้งจอร์จและภรรยา ต่างก็งุนงงสับสนว่าทางไหนเป็นทางกบิลัต แล้วพวกเขาก็คิดว่ากบิลัตนั้น น่าจะหันไปทางประเทศซาอุดี เท่านั้นก็คงพอแล้ว ... จอร์จเตรียมมีดที่ลับจนคมกริบ แล้วเขาก็จับเกาะตัวนั้นหันไปทางกบิลัตและจัดการเชือดมันอย่างรวดเร็วและนิ่มนวล จากนั้นภรรยาของเขา ก็จัดการแบ่งเนื้ออุกฤษหิยะฮูออกเป็นสามส่วนตามแบบอย่างของสุนนะฮฺ นาง ทำเสร็จได้อย่างรวดเร็ว มาก ... แต่แล้วสามีของนางก็ตะเบ็งเสียงด้วยความโมโหว่า “เข้า เร็วเข้า เราต้องรีบไปโบสถ์แล้ว วันนี้วันอาทิตย์นะ !!” จอร์จเป็นคนใจกว้าง เขาไม่เคยพลาดที่จะไปโบสถ์ทุกวันอาทิตย์และต้องพาครอบครัวไปด้วยเสมอ ...

... “

คนพูดหยุดเล่าเรื่องเพียงเท่านี้ แล้วหนึ่งในจำนวนคนที่นั่งฟังอยู่ก็ถามขึ้นว่า “ท่านทำให้เราสับสนมาก ตกใจจอร์จในเรื่องนี้เป็นมุสลิมหรือนับถือศาสนาอะไรกันแน่ ??”

คนเล่าเรื่องตอบว่า “ทั้งจอร์จ ภรรยาและครอบครัวของเขาทุกคนเป็นคริสเตียน เป็นผู้ปฏิบัติศรัทธา ไม่เชื่อต่ออัลลอฮฺ ผู้ทรงเอกะ ไม่ศรัทธาต่อศาสนทูตของพระองค์ด้วย แล้วยังคิดว่าพระเจ้ามีลักษณะเป็นตรีเอกานุภาพ – ซึ่งจริงๆ พระองค์นั้นทรงบริสุทธิ์และสูงส่งจากสิ่งนั้นยิ่งนัก – พวกเขาต่าง ปฏิเสธนบีมุฮัมมัด ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลิม และยังเป็นศัตรูกับอัลลอฮฺและศาสนทูตของพระองค์ด้วย !!”

คำตอบนั้นทำให้เกิดเสียงฮือฮา ฟังไม่ได้ศัพท์ในวงสนทนานั้น จนกลายเป็นเสียงดังและมีคนคนหนึ่งแสดงอาการเสียมารยาทพูดออกมาว่า “อย่ามาพูดโกหกกับเรานะอะหะ มัด ใครจะไปเชื่อว่าจอร์จและครอบครัวของเขาจะทำอย่างนั้น !!”

แล้วสายตาทันทีก็ มองมายังคนเล่าเรื่อง อย่างเหยียดหยัน พร้อมกับคำพูดและเสียงหัวเราะที่แสดงความความขบขัน ออกมา ในที่สุดก็มีผู้ที่ฉลาดที่สุดในหมู่พวกเขาคนหนึ่งพูดขึ้นมาว่า “แท้จริง สิ่งที่ท่านเล่ามานั้นไม่ใช่เรื่องจริง และเราก็ไม่เชื่อว่าการที่ผู้คนหนึ่งอย่างชายที่ท่านเล่า จะลุกขึ้นมาปฏิบัติศาสนกิจของอิสลามหรอก จนกระทั่งถึงกับว่ามีการติดตามข่าวสารทางวิทยุเพื่อจะทราบว่ามีอะไรจะเกิดขึ้นแล้ว ไหนยังจะจ่ายเงินเพื่อบริจาคกุรบ้านอีก ..!”

คนเล่าเรื่องเริ่มพูด แก่ต่างให้กับตัวเอง ด้วยคำพูดแสดงอาการแปลกใจ พร้อมด้วยรอยยิ้ม “พี่น้องที่รักทั้งหลายของฉัน ทำไมพวกท่านจึงไม่เชื่อเรื่องที่ฉันเล่าให้ พวกท่านฟังเล่า ? ทำไมพวกท่านไม่ยอมเชื่อว่ามีเหตุการณ์เช่นนี้เกิดขึ้นจากกาฟิรผู้ไม่ศรัทธา ? ก็ในเมื่อในสังคมของเราเองก็มี

คนที่ซื้ออัลลอฮ์, อับดุลเราะห์มาน, เคาะดีญะฮ์, อาอิชะฮ์ ฯลฯ ที่ร่วมฉลองรื่นเริงในเทศกาลของพวกกาฟิรที่ไม่ใช่มุสลิม แล้วเหตุ ไฉนคนที่ไม่ใช่มุสลิมจะลุกขึ้นเฉลิมฉลองในวันฮีดของเรได้ด้วยไม่ได้ ? ทำไมพวกท่านต้องแปลกใจด้วยละ ความจริงแล้วเรื่องนี้เป็นสิ่งที่เป็นไปได้ใช่ไหมแล้ว ? พวกเราบางคนอุตส่าห์หาดอก กุหลาบสวยๆ เพื่อวันแห่งความรัก หลายต่อหลายคนที่สนุกสนานเฮฮากันในการฉลองวันขึ้นปีใหม่ แล้วยังมีวันเกิด วันโน่น วันนี้ วันต่างๆ ของกาฟิรมากมายเต็ม ฆไปหมด แล้วทำไมพวกท่านจึงต้อง หาเรื่องกับจอร์จเล่าถ้าเขาจะทำแบบนี้ แต่กลับไม่พูดอะไรเลยเมื่อเห็นลูกหลานของพวกท่านเข้าไปร่วมสนุกกับ งานฉลองต่างๆ ของพวกเขา ? ถ้าพวกท่านทั้งหลายแปลกใจกับพฤติกรรมของจอร์จผู้นี้แล้วไซ้ร้ ฉันเองก็แปลกใจกับพฤติกรรมของลูกหลานเราที่นับถือศาสนาแห่งเตฮิด เหตุไฉนเล่ามันถึงส่อให้เห็นถึงความลำหลังและห้อยตามคนอื่นเยี่ยงนี้ !”

เสียงฮือฮายังดังขึ้น ไปอีก พร้อมๆ กับสายตา เตือดตาล ที่ต่างจ้องมองมาอย่างอะหมัดสุดท้ายเขาก็พูดว่า “จงเงียบเถิด คราวนี้ฉันจะเล่าเรื่องที่ท่านต้องไม่ปฏิเสธฉันอีก แน่ ... มีเด็กสาวคนหนึ่งในประเทศนี้ ชื่ออาอิชะฮ์ เป็นชื่อที่ พ่อของเธอ ตั้งให้กับ เธอ ให้เหมือนกับชื่อของอุมมุล มุอ์มินีน อาอิชะฮ์ เราะฮ์ฎียัลลอฮุอันฮา ภรรยาของท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม เมื่อเด็กสาวผู้นี้รู้ว่าวันวาเลนไทน์ใกล้เข้ามา แล้ว - ซึ่งเธอรู้ดีว่ามันเป็นวันฉลองของพวก โรมันที่เคารพเทพเจ้า เป็นวันที่ผู้ไม่ใช่มุสลิมต่างเฉลิมฉลองกันทุกปีและยังเป็นวันที่หนุ่มสาวมักจะมีความสัมพันธ์ที่เสียๆ หายๆ กันเป็นว่าเล่น - เธอก็รีบชุดไปที่ร้านขายดอกไม้เพื่อซื้อดอกกุหลาบราคาแพงมาซื้อใหญ่ ทั้งๆ ที่เธอไม่ได้มีเงินมากมาย แต่ก็ยอมจ่ายให้กับกุหลาบตะกร้านี้ แล้วเอาดอกกุหลาบเสียบไว้ที่เสื้อ บนหน้าอกของเธอ วันนั้นเธอยังสวมชุดสีแดง พกกระเป๋าสีแดง และยังใส่รองเท้าแดงอีกด้วย ... ! นี่คือนักสาวอาอิชะฮ์ที่ยอมทำสิ่งเหล่านี้ พวกท่านเชื่อหรือไม่ ?”

คนที่นั่งฟังต่างก็ขาน ตอบด้วยความแปลกใจระคนเจ็บปวด ว่า “ใช่ ลูกหลานสาวๆ ของพวกเราบางคนทำอย่างนั้นจริงๆ ด้วย แล้วยังเป็นความนิยมที่เห็นชัดเจนทีเดียว”

แล้วอะหมัดก็ยกมือขึ้นโบกและบอกว่า “ฉันใช้ชีวิตที่อเมริกามากกว่าสิบปี ขอสาบานด้วยอัลลอฮ์ว่า ไม่มีกาฟิรคนใดเลยที่เข้าร่วมฉลองฮีดกับพวกเรา ฉันไม่เคยเห็นใครชักถามถึงเทศกาลและวันฉลองของเราเลยสักครั้ง แม้แต่ฮิดูลฟีฏรของฉันเอง ฉันก็ทำได้แค่ฉลองในห้องพักเล็กๆ ของฉันเท่านั้น ไม่มีใครตอบรับคำเชิญของฉันเลยเมื่อรู้ว่าฉันจัดงานฉลองเทศกาลตามศาสนาอิสลาม ! ฉันเคยใช้ชีวิตอยู่ในประเทศตะวันตก และฉันเห็นกับตาทุกสิ่งทุกอย่างที่ฉันพูดมา แต่แล้วเมื่อฉันกลับมาถึงประเทศของฉัน ฉันกลับได้เห็นพวกเราชะอีกที่ร่วมเฉลิมฉลองเทศกาลของพวกเขา ทั้งๆ ที่มันมีแต่บาปและสิ่งๆ ผิด ! ในขณะที่ชาวมุสลิมบางคนไม่ได้ความสนใจใดๆ เลยกับเอกลักษณ์ของอิสลามในวัน ฮีด ปีที่แล้วพวกวัยรุ่นบางคนของเรา ไม่ได้เข้าร่วมแม้แต่ละหมาดฮิดด้วยซ้ำ แต่พอถึงวันฉลองของพวกกาฟิรเราต้องหมดเงินไปเท่าไรกับการซื้อของขวัญต่างๆ

การรื่นเริงเฉลิมฉลอง วันฮีด นั้นเป็นเอกลักษณ์ตามหลักศาสนาที่เห็นชัดเจน และเป็นคุณลักษณะเฉพาะของประชาชาตินี้ แต่ ว่า เราก็ปลีกออกจากอิบะฮ์ฮ์ที่เราใช้เพื่อเข้าไปใกล้ฮิดอัลลอฮ์ และกลับไปจมปลักอยู่กับ ความลำหลังและ การห้อยตามวันฉลองต่างๆ ของพวกกาฟิรผู้เป็นศัตรูของอิสลาม ... อิบน์ ตัยมียะฮ์ได้กล่าวไว้ว่า “ไม่อนุญาตให้มุสลิมเลียนแบบพวกเขา - คือเลียนแบบ

กาฬิรผู้ไม่ใช่มุสลิม – ไม่ว่าในเรื่องใดๆ ที่เกี่ยวข้องกับวันเฉลิมฉลองของพวกเขา ไม่ว่าจะเป็นเรื่องอาหาร การแต่งกาย การอาบน้ำ การจุดไฟ การปรับเปลี่ยนวิถีชีวิต ประจำวันหรืออิบาตะฮุ หรืออื่นๆ ไม่อนุญาตให้จัดเลี้ยง มอบของขวัญ หรือซื้อของขวัญที่ใช้เพื่อ จุดประสงค์ดังกล่าว ไม่ปล่อยให้เด็กๆ เล่นรื่นเริงในงานฉลองพวกนั้น และไม่ใส่เครื่องประดับ หรือแต่งกายสวยงาม โดยรวมแล้ว ไม่อนุญาตให้ทำสิ่งหนึ่งสิ่งใดเฉพาะเพื่อการฉลอง หรือแสดงถึงเอกลักษณ์ของวันฉลองของพวกเขาเหล่านั้น ทว่าวันสำคัญของพวกเขาสำหรับมุสลิมก็เปรียบเหมือนวันปกติทั่วๆ ไปเท่านั้น”

และ อิบนุล ก็อยยิม ได้กล่าวว่า “การอวยพรในสิ่งที่เป็นเอกลักษณ์เฉพาะของกาฬิรนั้น เป็นที่ต้องห้ามโดยทัตนะที่เห็นพ้องระหว่างอุละมาฮ์ เช่น การอวยพรเนื่องในโอกาสเทศกาลเฉลิมฉลองหรือเทศกาลถือศีลของ พวกเขา ด้วยการกล่าว เยี่ยงว่า ขอให้เทศกาลนี้เป็นความจำเริญแก่ท่าน หรือขออวยพรให้ท่านไซคดีในโอกาสนี้ เป็นต้น การทำเช่นนี้ถึงแม้ว่าผู้พูดจะปลดปล่อยจากการตกในกุฟรแต่ก็ถือว่าเป็นสิ่งต้องห้ามที่ใหญ่หลวง มันเปรียบเทียบการอวยพรให้คนที่กราบต่อหน้าไม้กางเขน การอวยพรตามที่เรากล่าวถึง นั้นใหญ่หลวงกว่าและเป็นทีพิโรธ ณ อัลลอฮุมมากกว่าการอวยพรในวงสุรา หรือ ในโอกาสที่เขา ฆ่าคน หรือ ผิดประเวณี ฯลฯ แน่แน่นอนว่ามีคนมากมายซึ่งไม่รู้ศาสนาได้ตกลงไปในหลุมพรางเหล่านั้นโดยไม่รู้ตัวว่าสิ่งที่ทำไปนั้นชั่วร้าย เลวทรามขนาดไหน ใครก็ตามที่อวยพรให้กับคนอื่นในเรื่องที่บาป บิดอะฮุ หรือกุฟรุ เขาย่อมต้อง พบกับความพิโรธและความไม่พอใจของอัลลอฮุ”

อะหมัดพูดต่อไปท่ามกลางเสียงที่เสียบกริบของ บรรดาผู้ที่นั่งฟังว่า “เป็นการดีที่มุสลิมทุกคนควรจะได้ฟังหะดีษนี้ของท่านรอซูล คือลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม เพื่อมันจะได้ไม่เกิดขึ้นในหัวใจของพวกเขา หะดีษที่ท่านนบี คือลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม กล่าวว่า **“ผู้ใดที่เลียนแบบกลุ่มชนหนึ่งกลุ่มชนใด เขาก็เป็นหนึ่งในหมู่พวกเขา”** อิบนุ ตัยมียะฮุ ได้พูดอธิบายหะดีษนี้ว่า อย่างน้อยที่สุดสำหรับกรณีนี้ก็คือ มันบ่งบอกว่าการเลียนแบบพวกเขานั้นเป็นที่ต้องห้าม แม้ว่าโดยผิวเผินแล้ว ความหมายของ หะดีษนั้นชี้ว่าการเลียนแบบ พวกเขา นั้นเป็นเหตุให้ ตกเป็นกุฟรุ เช่นที่อัลลอฮุได้ตรัสว่า

﴿وَمَنْ يَتَوَلَّهُمْ مِنْكُمْ فَاِنَّهُ مِنْهُمْ﴾

ความว่า “ผู้ใดในระหว่างพวกเจ้าที่ยึดถือพวกเขา เป็นมิตรชิดใกล้ แท้จริงเขาก็เป็นหนึ่งในหมู่คนเหล่านั้น” (อัล-มาอิตะฮุ 51)

สุดท้าย อะหมัดก็วกกลับไปถามด้วยเสียงที่ฟังดู ขมขื่นและน่าเศร้าว่า “ตอบฉันมาสิ โอ้ พี่น้องทั้งหลาย จอร์จได้เชือดกูรบ้านแล้ว แบ่งสามส่วนหรือเปล่า ?! หรือว่ามันเป็นแค่เรื่องเล่าในจินตนาการที่เราไม่เคยพบเห็นเลยในชีวิตความเป็นจริงของเรา ?” ...